

Lovforslaget være at stadfæste som Lov. Jeg har erklæret i Folketinget og vil gerne gentage det her, at jeg ikke skal have noget at indvende imod, om man i Stedet for Folkeafstemning maatte foretrække en Bestemmelse, der siger, at dette Lovforslag, efter at være vedtaget af Folketinget og Landstinget, ikke træder i Kraft, forinden det efter et Folketingsvalg paa ny er vedtaget af Folketinget, saa at man altsaa i Stedet for en Folkeafstemning tager et Folketingsvalg, men saaledes, at hvis Forslaget derefter vedtages af Folketinget, er det Lov. Jeg har ikke noget imod, at denne Bestemmelse kommer ind i Stedet, hvis man mener, det vilde være bedre end at gaa til Folkeafstemning.

Det Lovforslag, som her foreligger, adskiller sig i nogen Grad fra det, jeg fremsatte i Folketinget straks ved Samlingens Begyndelse i 1924, idet det er Resultatet af Forhandlinger, der har været ført mellem Udvalgsmedlemmer af det radikale Venstre og Socialdemokratiet. Venstre og det konservative Folkeparti har i Udvalget erklæret, at de ikke vilde optage en Realitetsforhandling om Forslaget, og har indstillet det til Forkastelse.

Der har baade i Fjor og i forstærket Form i Aar været fremsat Henstillinger om at vente med at fremsætte Forslaget, indtil man havde afholdt den Afrustnings- eller Nedrustningskonference, som er blevet bebudet under Forhandlingerne i Genève, hvor man erklærede, at man vilde søge en saadan Konference afholdt inden næste Folkeforbundsmøde i September næste Aar. Jeg har ikke fundet Anledning til at afvente denne Nedrustningskonference, thi allerede i 1909, før Verdenskrigen, under Forhandlingerne om den Militærordning, der var gældende under Verdenskrigen, fremsatte Socialdemokraterne Forslag om Afrustning, og vi mente den Gang — og mener fremdeles —, at det vilde have været det bedste og mest betryggende for Danmark, om vi den Gang havde afskaffet hele Militærapparatet. I 1922 gentog vi Forslaget, og medens naturligvis Modstandere af Forslaget begge Gange har ment, at Tidspunktet var uheldigt valgt, saa tror jeg, at selv Modstanderne vil erkende, at Stillingen i Europa i Dag ikke er den samme som i 1922, da den nuværende Militærordning blev vedtaget, og at Stillingen er ændret i en saadan Grad, at der kan være Grund til at overveje, om vi skal bibeholde den Ordning, vi fik i 1922. Naar man mener, at Danmark ikke kan opfylde sine Forpligtelser overfor Folkenes Forbund efter dette

Forslag, vil jeg gerne understrege, at Tyskland for kort Tid siden blev optaget i Folkenes Forbund, og dette Land er afrustet eller nedrustet i højere Grad forholdsmæssigt set, end Danmark vil blive, naar det Forslag, som her foreligger, bliver vedtaget. Vi har endvidere Lande som Østrig, Ungarn og Bulgarien, der er nedrustede eller afrustede, hvilket man har ment var sket i Fredens Interesse. Ingen kan da for Alvor mene, at hvis Danmark indfører en Ordning svarende dertil, skulde det svigte de Forpligtelser, det har overfor Folkenes Forbund, naar Folkenes Forbund uden noget som helst Krav om yderligere Rustninger har optaget Tyskland.

Vi er da ogsaa kommet dertil, at der i Dag i Virkeligheden ikke i nogen Kreds er Tillid til Ordningen af 1922; man har Forstaaelsen af, at Ordningen af 1922 i Dag ikke svarer til Forholdenes Udvikling. En og anden kan mene — det mener man maaske fra konservativ Side —, at Ordningen af 1922 burde udvikles yderligere, at Udgifterne til Militærvæsenet burde stige. Det synes at fremgaa af forskellige Udtalelser, at der endnu — mærkeligt nok — er nogle, der har den Opfattelse, men jeg tror dog, at den almindelige Opfattelse er den, at Ordningen af 1922 ikke længere er tidsvarende. Jeg vil minde om, hvad det, man betegner som den militære Sagkundskab, mener. Da Ordningen af 1922 var vedtaget, skrev Officererne i deres Forenings Medlemsblad, at denne Ordning vilde betyde en Bunke Penge udgivet ganske unyttigt i Fredstid og Strømme af Blod udgydt hensigtsløst i Krigstid. En skarpere Fordømmelse af en Lov kan ikke tænkes. Jeg ved, man vil sige: Ja, men saadanne Udtalelser fremkommer, fordi man vil have noget bedre, noget mere; lige i det Øjeblik en Militærlov vedtages, kommer der Udtalelser frem, som man ikke maa bygge for stærkt paa. Men disse Udtalelser fortsættes. Jeg skal blot nævne, at i „Nationaltidende“ skrev for faa Dage siden Oberst Lasson, en forsvarsivrig Mand, at den nuværende Ordning i Danmark var fuldkommen uforsvarlig, og at det vilde være i allerhøjeste Grad forkasteligt at sende Soldater til Fronten i Krigstid med den Uddannelse, de faar her. Han paaviste, at hvis man ikke gav Soldaterne en Uddannelse paa mindst et Aar, vilde de blive Kanonføde, de kunde ikke udrette noget som Hær med den mangelfulde Uddannelse, de faar. Jeg har et Par Citater, deriblandt dette fra Oberst Lasson, og jeg haaber, at den højtærede Formand giver mig Tilladelse til at oplæse dem.